

Angaaende Grundene til mit Partis Stilling til det saa meget omtalte Punkt kan jeg henvide til, hvad jeg har udtalt tidligere i Dag.

Justitsministeren (Bülou): Jeg takker for den velvillige Behandling, dette Lovforslag har faaet, og jeg kunde næsten indskrænke mig dertil. De Ting i de enkelte Paragraffer, der ere omtalte, vil der jo blive Lejlighed og næsten bedre Lejlighed til at gennemgaa i et Udvalg. Jeg skal dog ganske kort besvare de forskellige Henvendelser, der ere rettede til mig i Anledning af dette Lovforslag.

Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) fremsatte først en Forespørgsel vedrørende § 1, hvor han mente, at Ordet „Følge” i 2det Stykke, 3die Linie, vistnok skyldtes en Fejlskrivning; der skulde vist staa Ordet: Skade. Det er meget muligt, det ærede Medlem har Ret. Ordet er ganske uforandret optaget fra den gældende Lov af 1. April 1905, men jeg skal indrømme, at i den tilsvarende Bestemmelse i Straffeloven af 1866 § 204 staa der Ordet „Skade”. Imidlertid, der vil ingen Skade ske, hvad enten der staa „Følge” eller „Skade”, thi Loven af 1. April 1905 er, siden den traadte i Kraft, anvendt lige saa godt, fordi der stod Ordet „Følge”, som Loven af 1866, hvor Ordet „Skade” staa. Det viser sig altsaa, at Ordene have kunnet dække hinanden.

Dernæst gjorde det ærede Medlem opmærksom paa Bestemmelsen i § 4, 2det Stykke, og paa, at der muligvis, naar vi vilde følge den afsluttede internationale Overenskomst af 1910 angaaende Undertrykkelse af den hvide Slavehandel nøjagtigt, skulde staa 20 og ikke 18 Aar. Affattelsen af Forslagets § 4 stammer ikke fra Justitsministeriet, men er modtagen fra Straffelovkommissionen, og til den skal jeg lade det Spørgsmaal gaa videre, om den har noget at indvende mod en saadan Ændring til 20 Aar, ligesom ogsaa det ærede Medlems anden Bemærkning til samme Paragraf om, at Bestemmelsen kunde gaa for vidt. Det kan jo godt være, at der kan tænkes Tilfælde, hvor Ordene i Slutningen af § 4 ville blive for omfattende; det gaar jo tidt saaledes med en Straffelovsbestemmelse. Et andet er, om den vil blive anvendt i saadanne Tilfælde som dem, det ærede Medlem anførte. Men kan man finde en Ændring af den, saa den ikke rammer saadanne Tilfælde, skal jeg ikke have noget imod det; jeg tror dog, det bliver meget vanskeligt.

Til § 6 bemærkede det ærede Medlem, at det var vist en Bestemmelse, der ikke havde megen Betydning i København. Det er vist ogsaa rigtigt nok, men da den har saa stor Betydning, navnlig paa Landet og til Dels i Købstæderne, er det ganske naturligt, den bliver staaende. Naar den blot tilfredsstiller for en stor Del af Landet, maa man være tilfreds.

Bestemmelsen i § 6, 2det Stykke, om de 3 Maaneder er optagen ordret fra den tidligere Lov og har, saavidt mig bekendt, ikke givet Anledning til Vanskeligheder ved Fortolkningen. Der er ej heller fra Kriminal- og Politiretten, der anvender Bestemmelsen meget hyppigt, modtaget nogen Bemærkning om, at den har givet Anledning til Vanskeligheder ved Fortolkningen.

§ 8 er ganske rigtigt en Bestemmelse, i hvilken der føjes noget nyt ind, hentet fra Diskussionen i Kriminalistkredse i sidste Efteraar, hvor det Spørgsmaal om Betydningen af § 8 var fremme, og hvor det blev oplyst, at medens § 6 maaske ikke havde saa stor og væsentlig Betydning for Københavns Vedkommende, var til Gengæld § 8 af stor Betydning for København, idet de Personer, som omhandles der, kunne sendes ud paa Sundholm, ogsaa efter at de have udstaaet deres Straf, og det bevirker, at de i den Tid, de sidde der, ikke kunne begaa Voldshandling. Ligeledes for Aarhus Kommune blev det oplyst under Forhandlingen af Politimesteren i Aarhus, at Bestemmelsen i § 8 havde stor Betydning; og de Indvendinger, der bleve gjorte derimod, vare væsentligst det, at der ikke var tilvejebragt Tvangsarbejdsanstalter i hver Kommune, og saa passede Ordene ikke, naar man hensatte dem i en Tvangsanstalt udenfor Kommunen. Det er nu afhjulpet ved den Ændring, der har fundet Sted. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) gjorde dernæst nogle Bemærkninger til § 11, men de beroede paa en Misforstaaelse, det have vi talt om, saa det kan jeg ganske roligt forbigaa.

Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) gjorde nogle Bemærkninger til § 13 og spurgte, om der ikke skulde tilføjes i første Stykke af § 13, der bestemmer, at Straffen kan ansættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, at det skal ske af Domstolene. Det er der nu juridisk set ingen Tvivl om, thi blandt andet henvises der til Straffelovens § 25, og i § 25 staa udtrykkeligt Ordet „Domstolene”. I øvrigt ere Straffeloven og denne Lov her med alle